

De schakel tussen het nu en het hiernamaals wordt, voor de ongelovige, gesmeed bij de grote witte troon. Het is de enige bewuste ervaring waar hij doorheen gaat vanaf het huidige leven tot aan de voleinding, wanneer God Alles in allen zal zijn, niet alleen in de heiligen, maar in allen van Adams ras. De volwassen ongelovige verlaat ongered dit leven, onrechtvaardig, sterfelijk, en vijandig tegenover God. *Na door het gericht te zijn gegaan* is zijn volgende bewuste moment dat hij zich gered zal weten (1 Tim. 4:10), gerechtvaardigd (Rom. 5:18), verlevendigd (1 Cor. 15:22) en verzoend met God (Col. 1:20). Ik houd niet van het woord “conversie (bekering)”, want het lijkt volkomen ontoereikend om de verandering in de gelovige te beschrijven. Het zou veel passender zijn indien het wordt gebruikt voor de verandering in de ongelovige, bewerkt bij de grote witte troon. Niets kan daar gebeuren dat het grote doel kan verstoren waaraan het is gewijd, namelijk dat van het voorbereiden van de doden die *buiten* Christus zijn voor hun plaats *in* Hem, door middel van het *zien*, in plaats van door *geloof*.

Wij moeten een revolutionaire herziening maken van het gehele vooruitzicht voor wat het toekomstige lot van de ongelovige betreft. Wat nodig is, is een panorama vanuit Gods standpunt in plaats van dat van een mens. Het richten is *niet* maar een zinloze poging om straf uit te delen aan degenen die al geleden hebben en die eindeloos gepijnigd zullen worden, zonder enige achting voor Gods doel met de schepping of het effect op Zijn grote naam. Het is Zijn middel om de mens te openbaren hoe zeer hij gefaald heeft Hem te geven wat Hem toekomt. Het zal hen overtuigen dat Zijn vonnis, dat iedere zoon van Adam

Original Copyright ©Concordant Publishing Concern
<http://www.concordant.org/>
 Concordant Publishing Concern
 P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

A ©Smizdat publication:

*Deze vertaling mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk
 worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
 (all other rights reserved by copyright holder).*

veroordeelt (Rom. 5:18), rechtvaardig is en waarachtig. Maar het zal ook Zijn rechtvaardigheid in Christus onthullen, Die hun Rechter zal zijn, door middel waarvan alles gerechtvaardigd kan en zal worden, en aldus wordt er vaste grond gegeven aan hun wederzijdse verzoening bij de voleinding.

De vervanging van universele verzoening door eeuwige kwelling heeft ieder aspect van het gericht voor de grote witte troon totaal verwrongen. Deze duivelse leer verandert het *motief* van het richten van liefde naar haat. In plaats van een schitterende tentoonstelling van Gods vermogen om Zijn schepselen te helpen, wordt het naar beneden getrokken tot een kwaadaardige uiteenzetting van Zijn kracht om te kwetsen. Er zou dan enorme macht worden uitgeoefend om de doden te doen opstaan, met geen andere reden dan om hun ijzingwekkend noodlot te verbinden met Christus en Zijn God. Slechts een enkeling van hen had Hem ooit gezien. De meesten van hen hadden nog nooit van Hem gehoord. En nu moeten ze voor altijd in een onuitsprekelijke, nooit eindigende marteling blijven, en dat als resultaat van hun ontmoeting met de Redder van de wereld! Zouden ze Hem in die lange eeuwigheid van ellende niet in hun harten vervloeken? Welk motief kan er zijn om een *Redder* met zulk een gruwelijke bestraffing in verband te brengen? Is Hij daar om hen belachelijk te maken, om hun wanhoop te vergroten, hun ellende te vermenigvuldigen? Als de eenduidige straf van allen die voor de grote witte troon zullen staan altijddurende pijniging is, dan zou Satan, en niet Christus, dit moeten voorzitten. De Tegenstander en niet de Redder zou daar dan als rechter moeten zitten!

De opzet van God vereist absoluut dat zij die voor de grote witte troon staan niet alleen verdragen wat hen aan kwaad toevalt, maar het ook aanvaarden en er in berusten. Bovendien moeten zij, aangezien het zal leiden naar verzoening met God, niet slechts de rechtvaardigheid van alles wat gebeurt erkennen, maar zij moeten de positieve goedheid en genegenheid voelen die de aanleiding is tot zelfs de zwaarste strafoplegging. Vrienden

Ze laten zich gewillig, ja begerig, over in Zijn handen, zonder iets van verzekering van Zijn kant wat Zijn bedoelingen betreft. Geloof en hoop zijn niet langer nodig, dus verdwijnen ze, en alleen de liefde blijft. Hem als God kennend, onbeperkt in liefde en wijsheid, en in essentie Liefde, geven zij er de voorkeur aan in dierbare afwachting te blijven van dat wat de oren niet horen, van dat waar het hart van een mens niet naar kan opstijgen, van dat wat God toebereidt voor hen die Hem liefhebben. Zij vertrouwen op Zijn Woord, zij verheugen zich in Zijn wegen en zij verlustigen zich in de waardering van Hemzelf.

EINDE

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Appreciation of God

Hoofdstuk 30 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

dat eindelijk zijn, houdt dat ook in dat ze dit doel nooit zullen bereiken. Aangezien dat de mogelijkheid ontkent dat Hij Alles in hen zal worden schiet het totaal voorbij aan het doel waarvoor ze wordt gegeven: hen zo volkomen tevreden met Hem te maken dat ze niet alleen gewillig, maar begerig zullen zijn zichzelf aan Zijn hart over te laten, zonder ook maar een enkele verzekering van Zijn lippen. Wat Hij *is*, is genoeg!

Het is de taak van geloof om ons, in de geest, over te brengen naar deze voleinding, zelfs midden in onze huidige loopbaan, terwijl alles wat nu zichtbaar is nog steeds het tegendeel lijkt van Gods uiteindelijke doel. Misschien is er in de geschiedenis van de mensheid nooit zo'n kenmerkend wantrouwen geweest tussen mensen onderling alsook ten opzichte van God. Vertrouwen gaat weg of is al vertrokken. Geloof verdwijnt. En ikzelf, bijvoorbeeld, belijdt vrijelijk, dat ik zonder kennis van de voleinding, wanneer God allen zal verzoenen en Alles in allen zal worden, ook geen vertrouwen zou kunnen hebben in een godheid die toestond dat de wereld zichzelf tot zo'n puinhoop kon stukdraaien en die niet veel meer voor de meeste mensen kan doen dan ze bijeenvegen tot vernietiging, uitdoving of kwelling. Ook ik zou vrezen dat zo'n god onder contract gesteld moest worden om Zijn eden uit te voeren, en zelfs dan—? Maar nu, hoe kan ik Hem wantrouwen? De mensheid is precies daar waar Hij haar heeft gebracht. Het gevolg van al het huidige kwaad en ellende zal heilzaam zijn. God zal er heerlijkheid uit verkrijgen en de mens zal erdoor worden voorbereid om de geschenken te waarderen die Hij voor hen klaar heeft liggen.

Hier hebben we het grote contrast tussen 's mensen miserabele eigengemaakte bestemmingen en Gods grote en genadige doel. Die van de mens vernietigt niet alleen Gods schepselen, maar ondermijnt Zijn godheid en berooft Hem van de waardering van het handwerk van Zijn hart. Gods doel houdt niet alleen Zijn godheid overeind, maar geeft Zijn schepselen zoveel vertrouwen in Hem, dat alle bezorgdheid over Zijn liefde en kracht verdwijnt.

worden niet gemaakt door rechtvaardigheid alleen, maar door het hart dat er achter zit. Dan zal God de mensen niet laten gissen naar Zijn goedheid, zoals Hij dat vandaag doet. Hij zal Zijn hart niet voor hen verbergen, zoals Hij dat nu doet. Al de geheimen van de mensheid alsook de verborgen motieven van God zullen onthuld worden. Wie zich realiseert Wie en Wat God is, moet het wel goedkeuren, wat het hem ook zal kosten, want het doel is zo goed en heerlijk dat het iedere hoeveelheid van tijdelijke verdrukking en benauwenis waard is.

Het gordijn dat vandaag verhult wat de mens is en wat hij doet, zal voor de grote witte troon terzijde geschoven worden. Dit alleen al zal de gehele mensheid zonder enig verder bewijs veroordelen. Tegelijkertijd zal de bedekking welke God voor Zijn schepselen verborgen hield, weggenomen worden. Hij zal worden gezien in de Zoon des Mensen en Zijn medelevende daden. Hij zal worden onthuld in de Zoon van God en Zijn liefdevol handelen. Niet alleen zal de zwaarte van Gods rechtvaardigheid en heiligheid verdragen worden, maar het motief en doel ervan zal voor iedereen duidelijk zichtbaar zijn, zodat er niets van de bitterheid en rebellie en haat zal zijn die ontspringt uit het ongezien zijn van Zijn huidige voorzienigheid. Degenen die het nodig hebben zullen lijden, niet zoals nu, zonder enig vermoeden van de heilzame voordelen ervan, maar met een besef van hun behoefte eraan ten gunste van het einddoel dat het op het oog heeft.

Het idee dat er van iedereen een rekening zal worden vereffend, zodat ieder kwaad precies gecompenseerd zal worden met goed en ieder goed met kwaad, is in alle opzichten tegengesteld aan Gods opzet. Het zou in niets anders resulteren dan een neutrale, smakeloze patstelling, waarin noch God, noch mens, enig voordeel haalt uit het gezwoeg van de eonen. Kwaad wordt niet simpelweg vervangen door het goede, maar wordt erdoor overwonnen. Het kwaad zal een enorme oogst van het goede voortbrengen wanneer de tijd daarvoor rijp is.

Wat is het doel dat God op het oog heeft met de schijnbaar chaotische onrechtvaardigheid in de wereld van vandaag? Is het niet om aan de mensen te demonstreren dat alleen Hij de Beschikker is? Als er gerechtigheid zal bestaan moet het alleen van Hem komen, niet van onze medemens of uit enige andere bron. Alles bij elkaar genomen zullen mensen nooit hun verdiende loon krijgen, en het hun aangedane leed zal nooit gewroken worden, tenzij de Godheid zich ermee bemoeit en het voor hen doet. Mensen streven er heldhaftig naar rechtvaardigheid te vestigen. Hun regeringen en gerechtshoven, hun wetten en wetshandhavers zijn allemaal gewijd aan dit doel. Maar hun pogingen om de wereld van onrecht te bevrijden zijn vergeefs. Uit hun wetten wordt duidelijk dat zij het zicht op de goddelijke Beschikker verloren hebben, en zelf onrechtvaardig zijn door hun verwerping van *Zijn* aanspraken. Dit heeft tot gevolg dat de vergelding van onrecht tot de afhandeling binnen de relatie van mens tot mens wordt beperkt. Menselijke wetten verschillen van die welke door God zijn gegeven. Hij gaf de Zijne eens voor altijd. Mensen hebben de hunne al millennia lang gemaakt en maken er vandaag meer dan ooit, want ze draaien om het schepsel, in plaats van dat ze een stabiel middelpunt hebben in de Schepper. Bij de grote witte troon zal de mens zijn eigen onvermogen erkennen om zaken recht te zetten. Dit zal hem terugleiden tot God en Zijn rechtvaardig richten.

De algemene gedachte dat gericht automatisch is, zodat zelfs in dit leven iedereen krijgt wat hem toekomt; dat goed beloond en kwaad bestraft wordt, niet alleen door de wetten van het land, maar ook door de decreten van de natuur, wordt totaal niet door de ervaring bevestigd. Zou dat wel zo zijn, dan zou er geen toekomstig gericht nodig zijn en zouden allen bij het sterven voorbereid zijn, door verzoening met God, om Hem als hun Alles te kennen. Een van de meest verbijsterende problemen uit de menselijke geschiedenis is de speling van het lot dat de ene mens meer dan zijn terechte deel van het goede en een ander een

de Christenheid is, Die de controle over Zijn schepping heeft verloren en niet kan doen wat Hij wilde, dan nog worden deze bestemmingen door Hem voorzien en toegestaan, en doet Hij geen toereikende inspanning om ze te voorkomen. U mag zeggen wat u wil, maar dat maakt het zelfs voor Zijn heiligen onmogelijk om Hem te vertrouwen zoals zij dat zouden behoren te doen.

Als Hij zo'n God zou zijn, dan zal de gedachte opkomen: Als Hij al in het verleden niet de meerderheid van Zijn schepselen kon redden, hoe kan Hij dan Zijn heiligen in de toekomst bewaren? Als de zonde binnenkwam en Zijn mooie schepping tegen Zijn wil ruïneerde, wat zal dan verhinderen dat dit in de komende eeuwigheid herhaald zou kunnen worden? Zelfs als we Zijn beloften geloven, kunnen we dan vertrouwen op Zijn liefde en kracht wanneer die vervuld zijn en er geen andere garantie meer is? Hoe nauwkeuriger men de valse leerstellingen over de annihilatie of de eeuwige kwelling onderzoekt, des te meer zal het duidelijk worden dat zij het voor God volkomen onmogelijk maken het volle vertrouwen te winnen van Zijn schepselen. Het gebruikelijke resultaat is Zijn onttroning door de doctrines van de vrije wil en de goddelijke onverantwoordelijkheid in verleden en heden, en de totale verduistering van Zijn uiteindelijk doel in de toekomst. Een vernietiger en eeuwige kweller kan niet Alles in allen worden, zelfs niet als we die "allen" tot een klein overblijfsel maken.

Hier hebben we de verborgen bron die de foutieve vertalingen "eeuwig" en "eeuwigheid" leverde. En dit toont waarom heiligen zo traag zijn om die op te geven. Ze kunnen hun God niet vertrouwen, en moeten een openbaar document hebben om zich van Zijn toekomstig handelen te verzekeren. Hij heeft hen eonisch leven beloofd. Als dit niet eeuwig is, dan hebben ze geen zekerheid—ze zijn in feite bang—dat Hij hun leven zal wegnemen wanneer het einde daar is. Kunnen we niet zien hoe de belofte van "eeuwig" leven aan haar eigen doel voorbij schiet? Die wordt gegeven opdat de heiligen God mogen leren kennen, doch, zou

vertrouwen is zonder een bepaalde belofte, kunnen we er dan zeker van zijn dat Hij Zijn Woord gestand zal doen? Beloften zijn behulpzaam en genadig, een hulp om geloof te bevestigen, en we zouden er geen enkele van willen missen. Maar ons vertrouwen zou niet mogen rusten in de beloften, maar in Hem Die ze gemaakt heeft. We zouden meer dan gewillig moeten zijn Hem te vertrouwen waar en wanneer Zijn beloften niet toereikend zijn.

Schamel geloof is bang voor de voleinding. Israëls beloften op aarde en de onze in de hemelen komen tot een einde wanneer Christus troonsafstand doet. Wij zullen niet langer heersen, want alle heerschappij zal dan worden afgeschafte. Onze eonische missie zal vervuld zijn, want allen zullen verzoend zijn. Het is waar: er zal geen dood zijn, daarom kunnen wij niet sterven. Onsterfelijkheid is inderdaad het onze, maar toch hebben wij geen geschreven zekerheid van vrede of blijdschap of heerlijkheid in die voleinding. Voor de gemiddelde heilige lijkt het een sprong in het duister, of in een bodemloze afgrond. Er is niets waaraan geloof zich kan vastklampen—behalve God! En is dit nu niet precies wat Hij wenst? Dan zal Hij Alles zijn in iedereen. Geloof, beloften en al dat soort ondersteunende hulpmiddelen zullen verleden tijd zijn. Zij zouden alleen maar het volkomen en wederzijdse vertrouwen bederven dat zal bestaan tussen God en Zijn creaturen. Het is geen sprong in het duister, maar een serene intrede in een licht en een liefde die onbegrensd is.

De overweldigende heerlijkheid van Gods grote einddoel is volkomen vernield door het huidig ongelooft en door de vervanging met zulk een *voor God* vreselijke toekomst als de annihilatie van de meerderheid van Zijn schepselen of het nog veel hartelozet en verschrikkelijker uitzicht als de kwelling voor alle eeuwigheden. Laten we deze voorlopig alleen beschouwen in zoverre zij Gods heerlijkheid aantasten, en niet het welzijn van de mens. Als Hij een echte God is, dan is alle bestemming de bewuste vrucht van Zijn inspanningen. Zelfs als Hij de ondergeschikte godheid van

onterechte hoeveelheid van ellende doet toevallen. In dit leven is er slechts een kleine mate van beloning en bestraffing. Slechts weinigen krijgen hun terechte deel van goed of kwaad. In feite kunnen de meest verdienstelijke daden, die loyaliteit aan God en Zijn Woord inhouden, het meeste lijden met zich mee brengen. Het is duidelijk dat het niet Gods bedoeling is dat alles recht zal worden gezet voordat mensen sterven. Als mensen werkelijk logisch zouden zijn, dan zouden ze de absolute noodzaak inzien van een komend gericht en niet proberen in hun huidige loopbaan hun rekeningen te vereffenen.

Neem bijvoorbeeld de heiligen. Nu heeft het kwaad de overhand. Zij die godvrezend zullen leven lijden onder vervolging. Hoe beter ze zijn, hoe zwaarder hun verdrukkingen zijn. Maar toch zijn dit slechts lichte verdrukkingen met het oog op het grote gewicht van de heerlijkheid dat zij zullen voortbrengen. In dit leven zijn ons kwaad en goed niet met elkaar in evenwicht, ook al hebben we vele geestelijke compensaties, en mogen we ons, net als Paulus, verheugen in zwakheden, in beledigingen, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden om wille van Christus (2 Cor. 12:10). Feitelijk lijkt het, voor de huidige tijd zo, dat de mate van succes en beloning in deze tijd afhangt van het afwijzen van God en Zijn Woord, en zelfs van de oppositie tegen Zijn waarheid en hen die deze proberen te verkondigen.

Het gericht van de grote witte troon is niet alleen noodzakelijk als het complement van 's mensen ervaring in dit leven, maar ook zeer begerenswaardig, want het zal voor onze verwanten en kennissen juist dat bereiken wat wij, als we de macht daartoe hadden, nu voor hen zouden willen doen. Op dit moment zou *geloof* hen van vijanden van God veranderen in Zijn vrienden. Dan zal dit bereikt worden door *waarneming*. Wie van de heiligen heeft niet gewenst dat hij zijn vrienden tot geloof zou kunnen *dwingen*? Was er maar een soort van groot wonder, een soort van overweldigende gebeurtenis die hen de hand van God zou doen zien! Met andere woorden: we hebben meer

vertrouwen in waarneming om de zondaar tot God te brengen, dan in geloof. In feite drijven de heiligen voortdurend af in die richting. Zij proberen bewijs te produceren dat de ongelovige zal overtuigen. En dat is nu precies wat God zal doen bij de grote witte troon. Allen zullen overtuigd worden door overweldigend en onweerstaanbaar bewijs. Maar zo werkt God vandaag de dag niet. Nu moet het geloof louter rusten op Zijn Woord, zonder enig bewijs.

Praktisch gesproken bevat het lot van de ongelovige niet de eerste en de tweede dood, want deze zijn geen deel van zijn bewuste ervaring. Als gevolg daarvan zouden we niet naar het gericht van ongerechten moeten kijken als ware het nog een verre, toekomstige gebeurtenis, maar als iets dat hen direct na het overlijden overkomt. Zo ook moeten we de verzoening niet beschouwen als iets dat pas duizenden jaren na het gericht plaatsvindt (wat inderdaad mogelijk is), maar als het onmiddellijk resultaat daarvan. Het gericht is, in de ervaring van de ongelovige, de prelude van altijddurend leven, niet van oneindige verdoeming. Het is de overgang van dit leven naar nooit eindigend geluk, niet naar oneindige ellende!

Een altijddurende kwelling maakt het gericht nutteloos en dwaas. Universele verzoening maakt het vruchtbaar en wijs. Welk voordeel heeft God van de eindeloze marteling van Zijn schepselen, terwijl Hij ze, als Hij een godheid van onbeperkte kracht en oneindige wijsheid is, zou kunnen redden en van hen de vrucht van Zijn werken zou kunnen plukken en het eerbetoon en de aanbidding kan genieten waarvoor Hij ze geschapen heeft? Hoe zouden wij denken over een God Die miljarden mensen zou scheppen die Hem daarna eindeloos vervloeken? Geen enkel mens zou een dergelijke macht uitoefenen opdat het werk van zijn handen zich tegen hem zou kunnen keren, tenzij hij geestesziek zou zijn. Waarom zouden we God van deze krankzinnigheid beschuldigen?

onwetendheid en traditie. Helaas, helaas, zelfs voor Zijn kinderen is Hij de Grote Onbekende en Onkenbare.

De houding van schamel geloof wordt duidelijk onthuld wanneer het eigen welzijn op het spel staat. Het vindt het niet veilig om de toekomst in Gods handen te laten, zonder een of andere vastgestelde belofte, of geschreven verbond, dat Hem aan Zijn Woord zal houden. Het is dit huiverig ongeloof dat Gods eonen in eeuwigheden doet veranderen, want het redeneert terecht dat als de eonen eindigen, er geen zekerheid van toekomstige zaligheid is, tenzij ze hun lot overlaten in de handen van een God Die zij niet ten volle vertrouwen! Het is waar dat God geen “beloften” heeft gegeven die verder dan de eonen gaan. Maar aangezien Hij ons onsterfelijkheid en onvergankelijkheid geeft, waarom zouden we ons dan zorgen maken over een eindeloos “eeuwig” leven? Daar waar er geen dood is zou zo’n “belofte” alleen maar een smet op Zijn karakter werpen, en ons toekomstig welzijn hangt veel meer af van Zijn integriteit dan van Zijn uitspraken.

Men zal in de Schrift merken dat de overvloed aan beloften rap afneemt als het millennium eenmaal voorbij is. Er zijn er niet veel die verwijzen naar de nieuwe aarde en de nieuwe hemelen. Er is van Gods kant nauwelijks iets specifiek vastgelegd voor na de eonische tijden. En waarom zou dat er ook zijn? Er is geen behoefte aan veel beloften als alle mensen vol leven zijn en de zonde verworpen is, waar geloof is vervangen door zien en allen aan God onderschikt zijn. Daar waar geen zonde is kan ook geen redding zijn, waar geen vijand is hoeft ook geen vrede gemaakt worden. Met God als Alles van alle harten, is het heden vreugde en de toekomst gelukzaligheid, en kan er geen bezorgdheid of vrees bestaan voor wat deze beide betreft.

Er zijn heiligen die zouden wanhopen indien de beloften in de Bijbel plotseling ingetrokken zouden worden, en ze geheel en alleen aan de genade van God overgelaten zouden worden, zonder enig vastgelegd document waaraan ze Hem konden houden. Maar kunnen ze Hem wel ergens aan houden? Als Hij niet te

tegenwicht. Maar ze werden nog erger dan de rest en kruisigden zelfs Gods Christus, en leken zo volkomen te falen om hun taak te vervullen. Falen! Falen! Falen! Alles wat God deed leek uit te lopen op een zinloos falen. Zowel de schepping als de onthulling waren vol bewijs voor Gods oneindige wijsheid, maar zijn omgang met de mensheid toonde schijnbaar het tegendeel. Hij leek de ene mislukking op de andere te stapelen.

Voor het menselijk, ongezalfde oog zijn de huidige werkzaamheden van de Godheid het allergrootste falen. Op bijna elk deel van hun levensweg schieten de stervelingen die Hij maakte tekort. Ze munten hoofdzakelijk uit in kwaad en dood-brengende apparaten. Maar de grootste van alle mislukkingen is wel de Christenheid, Zijn verklaarde vertegenwoordiger op aarde. Ondanks haar immense voorrechten, haar ongelofelijke voordelen boven Israël, is ze zelfs nog dieper gezonken dan de begunstigde natie. Alleen een gelovig oog kan op aarde de veelzijdige wijsheid van God zien in deze schijnbare mislukkingen, want alleen zij wiens harten geopend zijn voor het geheim dat Hij van de eonen tot nu toe verborgen heeft gehouden, zijn in staat de onmetelijkheid van de wijsheid die daarin ten toon wordt gespreid te begrijpen.

HET BESEF VAN GOD

De kennis van Gods Woord is goed, een bekendheid met Zijn wegen is beter, maar een besef van Hemzelf is het beste. Geloof aanvaardt Zijn uitspraken, vertrouwen stemt in met Zijn wegen, liefde rust in Zijn wezen. Laten we geloven wat Hij zegt, en we zullen ons niet alleen verheugen in wat Hij doet, maar jubelen in wat Hij is. Hoe weinig van Zijn heiligen zijn er te vinden met al was het maar de eerste van deze gunsten! Ze hebben geloof, maar zo schamel, zo verdund met lichtgelovigheid, en zo struikelend, dat Gods wegen duister en ondoorgrondelijk worden en Hij Zelf verborgen gaat achter een dik gordijn van

WIT, NIET ZWART

De kleur van de gerichtstroon is afhankelijk van het resultaat van het richten. Eeuwige kwelling vereist dat deze *zwart* zal zijn. Verzoening roept om *wit*. De levens van de meeste mensen zijn grauw door inspanning en moeite, ziekte en dood. Als dit gevolgd moet worden door een eeuwigheid van kwelling, dan zou zeker geen andere tint dan het diepste zwart gebruikt mogen worden om bij de tragedies te passen die daar opgevoerd zullen worden. Dat alleen kan op juiste wijze het hopeloze en verschrikkelijke lot uitbeelden waartoe een ieder die ervoor staat dan wordt veroordeeld. Maar *wit* is de kleur van licht en rechtvaardigheid en heiligheid. De klederen van onze Heer werden wit op de berg van de transfiguratie (Mat. 17:2; Mar. 9:3; Luk. 9:29). De boodschappers, gewoonlijk “engelen” genoemd, zijn in het *wit* gekleed (Mat. 28:3; Joh. 20:12; Hand. 1:10). Waardige heiligen dragen wit (Openb. 3:4,5; 7:9,13; 19:14). Zij maken hun kleding wit in het bloed van het Lammetje (Openb. 7:14). Zwart is het symbool van duisternis en dood.

Nu is het een tijd van duisternis. Mensen hebben de duisternis lief, omdat hun daden boos zijn (Joh. 3:19). Ook wij waren eens in die duisternis (Efz. 5:5). Deze era wordt dan ook “duisternis” genoemd, omdat dit haar hoofdkenmerk is (Efz. 6:12). Er is vandaag geen grote witte troon. Er is vandaag geen goddelijke standaard voor gerechtigheid. Zoals bij een verduistering gaan de mensen nu op de tast rond. Zij begaan hun schandelijke daden in het geniep, ongezien door hun medemensen. Zou er zo’n wit tribunaal zijn op aarde, dan zou dat hieraan een einde maken. Niemand zou zich kunnen verbergen. Alles zou openbaar zijn. Zelfs ons afwijken van God, ons falen Hem Zijn juiste plaats in onze levens te geven, zou op pijnlijke wijze aan het licht gebracht worden. Maar aan de andere kant, is dit niet precies waar we zo naar verlangen, wanneer we ontzet zijn over het boze dat zo overheerst? We hebben het bij het rechte eind, er

zou licht geworpen moeten worden in deze duisternis. Alles zou ontmaskerd moeten worden en recht gezet. Dat is wat hervormers proberen te doen. En *het zal worden gedaan*, maar niet nu. Dat is de functie van de grote witte troon.

Maar het zal niet alleen maar een hervorming zijn, waarin het boze wordt bestraft en het goede wordt beloond. *Allen* zullen veroordeeld worden, omdat zij niet alleen met hun medemensen worden vergeleken, maar ook met de heerlijkheid van God, waaraan *allen* tekortschieten. Niet alleen zullen allen schuldig bevonden worden, maar *allen* zullen recht gezet worden, niet alleen met hun menselijke verwanten, maar ook met God, aan Wie zij oneindig veel meer te danken hebben dan aan hun naasten. Dit is het fatale gebrek in alle andere hervormingen. Zij gaan niet naar de wortel van de zaak, de erkenning van God en al het verkeerde *Hem* aangedaan. Kunnen we ons vandaag iets dergelijks voorstellen, dat al het kwaad aan het licht brengt, speciaal die wortel van alle kwaad, het verwaarlozen van God, en aan een ieder de passende straf zou toebedelen, zodat *allen* gereed, gerechtvaardigd en verzoend zouden worden? Alleen de rechter die God heeft aangesteld zou dat kunnen doen, en Hij zal het niet doen totdat het juiste moment daar is. Toch kan het ons helpen dat toekomstige gericht te begrijpen en er mee in te stemmen, als we het met onze verbeelding zouden overzetten naar het heden. Dan zouden alle goede mensen het goedkeuren. Daarom zouden ook wij de grote witte troon verwelkomen.

We *zijn verplicht* alles te overwegen vanuit Gods gezichtspunt, als we de absolute waarheid willen weten. Zijn heerlijkheid en eer zouden bij ons in het middelpunt van de belangstelling moeten staan. Voor de gewone heilige is dit moeilijk te doen, want zij zien slechts een klein deel van Zijn werkzaamheden, en dit geeft gewoonlijk een foutieve indruk. Het is alleen wanneer we het geheel van Gods opzet zien, de plaats ervan in de eonen en de voleinding daarvan, dat we in staat zijn volledig elk gedeelte ervan te begrijpen. We moeten alles beoordelen vanuit het eindpunt,

of vernietigd worden, en, met deze passages, onderdrukken we de grote verklaring dat God de redding van allen wil. Wij zouden deze moeten verlichten met de latere en hogere onthulling. We vinden Gods vijanden terug in het vurige meer bij wat het slot van de onthulling lijkt te zijn en misbruiken dit feit om Gods uitspraak te ontkennen dat allen verzoend zullen worden (Col. 1:20). We zouden niet het ene moeten nemen om het andere kapot te maken, maar *beide* geloven, want verzoening *volgt op* vervreemding en dat alleen komt met Gods uiteindelijk doel overeen.

Hoe verdorven en blind zijn we vaak geweest! Wanneer God zegt *allen*, daar zeggen wij *sommigen*. Waar God spreekt over een heel klein deel van de mensheid, zoals de levende naties die voor Christus staan om gericht te worden overeenkomstig hun behandeling van Israël—slechts een handvol vergeleken met de gehele mensheid—dan breiden we hun vonnis uit naar *allen*! Het geloof heeft bijna de aarde ontvlucht. Wat zichzelf geloof noemt is vooral een maskerade, want het verwerpt Gods Woord voor de tradities van mensen, toch staat het erop dat het echt is.

Laten we toch het licht van de laatste onthullingen toestaan de eerdere, de *gedeeltelijk* ontsluitende, te verlichten en laten we niet de eerdere gebruiken om de latere, hoogste en de enige complete onthulling van Gods gedachten en hart te overschaduwen.

VEELZIJDIGE WIJSHEID

De voorbije eonen lijken bol te staan van falen aan Gods kant. Adam zondigde en krenkte en bracht het hele menselijke ras tot dienstbetoon aan de zonde en zo de doem van de dood. Had God dit niet door een wijze voorziening kunnen voorkomen? Daarna werd het ras dat uit hem ontsprong zo boosaardig dat ze bijna volledig uitgeroeid moesten worden door een zondvloed. Waarom voorzag God dit niet en voorkwam Hij het kwaad niet? Daarna werd de natie Israël afgescheiden om een zegen te zijn tot

dit is niet hun einde. Dezen zullen allen in de poel des vuurs geworpen worden, om zo de tweede dood in te gaan. *Maar zelfs dit is niet hun einde.* God bereikt Zijn doel niet in welke van Zijn disciplinerende maatregelen dan ook. Deze bereiden Zijn schepselen er alleen maar op voor. Laten wij niet de weg met het doel verwarren.

Er wordt ons maar weinig verteld over Gods doel, totdat Paulus de omloop van Gods Woord compleet heeft gemaakt met zijn latere onthullingen. Er zijn altijd wel hints geweest waardoor harten die op God zijn afgestemd gevuld werden met grote verwachtingen. Maar het was pas toen de warme middagzon van Gods genade van achter de wolken van zonde en wet tevoorschijn is gekomen, om de diepste diepten van Gods innerlijke liefde te onthullen aan de meest onverdienende van het mensenras, pas toen was het dat de waarheid voor de huidige tijd bekend werd gemaakt, en God de sluier van de toekomst geheel terzijde schoof om ons een duidelijk en onbewolkt zicht te geven op Zijn uiteindelijke doel. Hebben we ons daar eenmaal in verheugd, dan zullen we nooit meer terugvallen op de eerdere onthullingen over dit thema, want net als het gordijn van de tabernakel lijkt het dit eerder te verbergen dan de volle gloed van de heerlijkheid van de Shekinah te onthullen.

De gebruikelijke manier is om het doel te beschouwen in de duisternis van de weg. We gaan terug naar passages die over richten handelen en staan deze toe hun donkere schaduwen over de voleinding te werpen. We zouden moeten *geloven* dat *God geheel* de mensheid zal *rechtvaardigen* (Rom. 5:18), en de voorafgaande gerichten gaan bekijken in het licht van dat wat uiteindelijk bereikt wordt. We brengen passages naar voren die vertellen van de dood, om zo Gods uitspraak te verduisteren dat deze afgeschaft zal worden. We zouden behoren te *geloven* dat *God* op het *allerlaatst* de dood onwerkzaam zal maken en de voorafgaande passages in dit heerlijke licht zien. We grijpen naar teksten die bewijzen dat ongelovigen verloren zullen gaan

het resultaat, niet vanuit enig deel van het proces. Om Zijn hart te onthullen, kan God het verlies van heel Zijn schepping lijden tijdens het proces, zonder daardoor onteerd of tot schande gemaakt te worden, *op voorwaarde dat uiteindelijk allen gered worden.* Als God, in Zijn inspanningen Zichzelf bekend te maken, al Zijn schepselen zou verliezen, dan zou niets het stigma van Zijn nederlaag kunnen verwijderen. Zelfs al zou Hij slechts een aanzienlijk deel verliezen wordt de heerlijkheid van Zijn Godheid al onherstelbaar verduisterd. Al de uitleggingen en excuses die ooit hierover geopperd zijn zouden niet voldoen om Hem op de troon van het universum terug te plaatsen, noch kunnen zij de veiligheid garanderen van hen die uit de puinhoop gered zijn.

De grote witte troon heeft in de orthodoxe theologie geen rationele plaats. Als al de ongelovigen gedoemd zijn tot eeuwige kwelling, waarom dan onmetelijke kracht verspillen om hen uit de doden te doen opstaan, terwijl ze toch al moesten lijden, eenvoudig om de al verdoemden verder te verdoemen? Het opleggen van een straf voordat er een proces plaatsvindt is immoreel en irrationeel, en het is een farce wanneer al tot schuld besloten is en de lengte van het vonnis al van tevoren is bepaald. De enig mogelijke plaats voor een orthodox tribunaal is onmiddellijk na het sterven, en dan alleen om de zwaarte van het lijden te bepalen. Er is dan geen noodzaak meer voor een opstanding wanneer de doden toch al gekweld worden in een hel. Dat is waarom er zo weinig over dit grote oordeel gesproken wordt. Het past totaal niet in het orthodoxe schema. Het kan er alleen toe leiden de doden nog verder van de god te verwijderen die de oorzaak van hun bestaan is en de bron van hun eeuwige ellende. Het resultaat ervan op zo'n god zou rampzalig zijn. Hij zou ongevormd worden tot de hellevijand, de vernietiger van zijn eigen handwerk, de martelaar van zijn eigen schepselen, een god van haat, niet in staat of onwillend om de zwakke, falende en zich vergissende zielen te redden die hij heeft geformeerd. Ze waren bedoeld voor zijn heerlijkheid. Zij bleken tot zijn schande te zijn.

Annihilatie is onverenigbaar met een gericht. Is het niet het toppunt van wreedheid om iemand, die al gedoemd is tot eeuwige vergetelheid, terug tot bewustzijn te brengen, louter om nog meer kwelling over zijn ziel te brengen? En als we nadenken over de enorme verspilling van energie die nodig is om zoveel miljarden uit de dood te doen opstaan, het schitterende wonder dat hen opwekt uit het onwaarneembare, en dat met geen ander doel dan hen in staat te stellen een tijdje voor hun zonden te laten lijden, voordat ze opnieuw de poorten van de dood binnentreden, dan rebelleren onze harten en hoofden tegen de harteloosheid van zo'n gang van zaken. Als het louter een enorme verspilling van kracht zou zijn, een zinloze inspanning, dan zou het niet zo afschuwelijk zijn. Er is geen mandaat hiertoe en het dient er alleen toe om de doden nogmaals te overspoelen met een zee van ellende, bovenop dat wat ze in dit leven al hebben moeten doorstaan, en dat alles zonder dat het iets oplevert, noch voor henzelf noch voor God. Ja, het zou alleen maar hun lijden vermeerderen. Het belangrijkste resultaat zou zijn dat er afbreuk aan Gods naam en faam zou worden gedaan en Zijn heerlijkheid zou erdoor verduisterd worden. Een god die niet in staat is zulk een vreselijk falen van zijn plannen af te wenden, is in het geheel geen god.

Oordeel en gericht zijn buitenbeentjes in iedere theologische theorie tot nu toe verkondigd. Ze zijn onverenigbaar, strijdig, en onverzoenbaar met elk plan dat de mensheid niet herwint. Hun functie is om zaken tussen mens en God weer recht te zetten, vandaar dat ze volkomen onnodig en nutteloos worden als ze voor de mens meer lijden teweeg brengen en bovendien een nederlaag en schande voor God blijken te zijn. Er wordt helemaal niet gericht, maar het is een niets en niemand ontziende wraakzucht en boosaardigheid als er alleen gemarteld en vernietigd wordt, zonder dat het voordeel oplevert voor het schepsel of de Schepper. Wanneer we ons eenmaal realiseren wat richten betekent in het Woord van God, wordt de grote witte troon een belofte van universele verzoening, en niet van een eeuwige verdoeming.

God heeft een doel. Hij is zijn bedoeling Alles in al Zijn schepselen te worden (1 Cor. 15:28). Hij zal dit bereiken door de weg van het verzoenen van al Zijn vijanden door het bloed van het kruis van Christus, door rechtvaardiging, door verlevendiging en door de gehele mensheid te redden bij de voleinding (Col. 1:20; Rom. 5:18; 1 Cor. 15:22; 1 Tim. 2:4; 1 Tim. 4:10). Maar voor dat moment is er een lang en pijnlijk voorbereidend proces te doorlopen, een moeizame weg die Zijn schepselen naar deze voleinding leidt; veel daarvan is net zo duister en schrikbarend als het doel licht en gevuld met zegen is.

Nagenoeg allen van ons zijn kortzichtig. We zien een deel van de weg, maar we zien het einde niet. Wij verwarren de weg met het doel. Onze vertalingen hebben daar deels schuld aan, want zij slagen er niet in duidelijk het voorbijgaand karakter van het proces aan te geven, zoals dat wel in het Origineel gebeurt. En als er een eerlijke poging wordt gedaan dit wel over te brengen in een concordante vertaling, botst dat met onze gangbare overtuigingen en onze harde harten. Moge God ons geven dat we een getrouw getuigenis hebben in onze weergaven wanneer God een *feit* onthult en ook wanneer het slechts een tijdelijk *proces* betreft, want Hij heeft beide duidelijk aangegeven in het Origineel.

Richten is Gods vreemde werk. Hij gebruikt het tijdens de weg. Mensen maken er het einde van. Hoe een ongelovige ook behandeld wordt, of hij nu sterft als gevolg van zonde of door rechtstreeks ingrijpen van God, of hij nu in de buitenste duisternis wordt geworpen of in het Gehenna, *dit is niet het einde!* Allen die niet tot Christus behoren zullen uit de doden worden opgewekt en voor de Grote Witte Troon gericht worden. Daar worden ze niet vergeven, of gered, maar gericht. *Maar*

Het is geen kwelling, maar juist het ophouden ervan.

Het is de moeite waard aandacht te schenken aan Gods gebruik van twee elementen, water en vuur, in Zijn grote eonische werkzaamheden. De eerste twee eonen worden gescheiden door met water gemaakte grenzen—de nederwerping en de zondvloed. Zo worden de twee laatste eonen begrensd door vuur. Dit element speelt een krachtige rol in de gerichten die het koninkrijk inleiden, en het is zeer prominent tussen de laatste twee eonen, want de grootste van vuurzeeën zal vooraf gaan aan de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. Zowel in werkelijkheid als in beeld(spraak) is vuur het uiterste reinigende middel. Daarom is het in volkomen harmonie dit element te gebruiken om de tweede dood te veroorzaken van hen die levend gemaakt zullen worden bij de voleinding.

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Second Death

Hoofdstuk 29 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

Ieder menselijk wezen, en trouwens ieder levend ding, is een uitgelezen en kostbaar scheepsel van God, oneindig waardevoller dan de hoogste prestaties van de menselijke vaardigheid. Mensen kunnen geen leven of groei of gevoel geven aan wat zij scheppen. Het enige dat hij kan doen is dat vernietigen. Welk mens zou niet zijn uiterste best doen om zijn levenswerk van de vernietiging te redden? En zal God niet alles doen wat Hij kan om de verlorenen te herwinnen? Ja, heeft Hij niet alles al gedaan wat nodig is al om Zijn heiligheid te beschermen in het offer van Christus? De waarde van dat offer is groot genoeg om heel de mensheid te omvatten en heel de schepping te omarmen. Nu de prijs is betaald, de losprijs voor allen is voldaan, wat kan God anders doen dan het werk van Christus honoreren en de kostbaarheid van Zijn bloed toepassen op hen voor wie het gestort werd? Wat nodig is om dit te bereiken is nu juist een gericht waar allen die niet door geloof zijn gewonnen nu door waarneming bereikt zullen worden. Daar zal al het onrecht van Zijn scheepselen recht gezet worden, en zij zullen zien hoe ze Hem onuitsprekelijk onrecht hebben aangedaan. Zo zullen zij tot het besef worden gebracht dat God alleen hun Alles is.

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Function of the Great White Throne

Hoofdstuk 28 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

plotseling weggenomen zouden worden, zonder voorafgaand lijden of merkbare pijn, zou dat een grote geruststelling zijn, want dat soort dood valt verre te prefereren boven die welke het merendeel van de mensheid nu overkomt. God had hen die gericht worden voor de troon kunnen veroordelen te sterven zoals ze eerder gestorven waren, door ziekte en aftakeling, en dit een onderdeel van hun gericht hebben kunnen maken. Maar het lijkt me toe dat het doel van dat soort ervaringen is om ons nederig te maken, niet om ons alleen maar recht te zetten. Het is heel waarschijnlijk dat Gods gericht niet voldoende lang zal duren om zulke kwellingen te bevatten. We kunnen ze niet beschouwen als gerichten, aangezien ze het deel zijn van de mensen lang voordat ze het gericht binnengaan, voorafgaand aan de eerste dood. Er schijnt geen aanwijzing te zijn dat de tweede dood het gericht beïnvloedt bij de grote witte troon, behalve dat, als gevolg van de veroordeling erbij, er aan niemand eonisch leven wordt toegekend, en dat ze geen deel hebben aan de zegeningen van de laatste eon, of dat nu in de hemelen is of op de aarde. Zij brengen deze tijd door in vergetelheid, dood.

Bovendien is het Schriftuurlijk te geloven dat het een *verlossing* zal zijn van pijn. In verschillende mate en voor verschillende perioden, in overeenstemming met wat ze verdienen, zal “toorn en gramschap, verdrukking en benauwdheid” (Rom. 2:9) het deel zijn van hen die staan voor de grote witte troon. Mensen worden er niet eenvoudigweg *berecht*. Zij worden *gericht*. En dit gaat door totdat ze in de poel des vuurs worden geworpen. Dan, in de dood, *houdt* alle gewaarwording *op*. Ze worden er dan *vrij van gemaakt*, het is juist geen martelkamer. De meesten van ons hebben gevallen van menselijk lijden gekend waar we vragen hebben gesteld bij de wijsheid van het bestrijden van de dood. We zouden een zucht van verlichting slaken wanneer de laatste lange ademtocht een geval van ondraaglijke marteling heeft beëindigd. Zo zal de poel des vuurs op barmhartige wijze de gerichtperiode afsluiten van allen die lijden voor hun zonden.

Johannes 4:47 lezen we in de Authorized Version dat de zoon van de hoveling “was at the point of death,” op de drempel van de dood was. Hij stond op punt te *sterven*. Gewoonlijk maakt de context de zaak helder, of zou dat moeten doen, maar dat hangt van de lezer af. Wanneer ik spreek over het “doodsproces,” dan heb ik als vanzelfsprekend aangenomen dat iedereen zal begrijpen dat ik verwijs naar de ervaring die onmiddellijk voorafgaat aan de doodstoestand, niet de dood zelf, want er is in de dood geen ervaring mogelijk. Wanneer we het woord “dood” gebruiken voor de *oorzaak* van de dood, dan geven we het niet echt een nieuwe betekenis, maar gebruiken we het in figuratieve zin. Bijvoorbeeld: “de dood van het kruis” is niet de geest en het stoffelijke en de ziel van onze Heer aan het kruis genageld in de doodstoestand, gedurende de drie dagen voor Zijn opstanding, maar de ervaring die Zijn dood veroorzaakte. Letterlijk is het *Zijn sterven* aan het kruis. Maar het beeld brengt ons meer dan dat. Het impliceert ook de schaamte en smaad die het deel is van de ergste crimineel.

Ik ontken niet dat een geleidelijke dood door het vuur ondraaglijk kan zijn. Toch is zoiets sommigen van Gods beste heiligen ten deel gevallen. Maar noch de natuur, noch onthulling geven enige grond om te denken dat de poel des vuurs de oorzaak is van pijn voor een ieder die er de tweede dood in zal vinden. Voor hen die er in leven en gekweld worden, is het een geheel andere zaak. Ik heb geen reden om te geloven dat een mens meer dan een paar seconden zou kunnen leven in een poel van vuur. De dood komt vrijwel onmiddellijk. En in die korte tijd is het niet waarschijnlijk dat er een merkbaar lijden zal zijn.

Het is de vraag hoeveel degenen die voor de grote witte troon staan zullen kennen van hun lot; we worden niet geïnformeerd of hen iets wordt verteld over de poel des vuurs of niet. Dit kunnen we goed aan God overlaten. Als ze het weten, dan zullen ze veel minder te duchten hebben dan wat men in de huidige tijd aan angst hierover kan hebben, zondaar of heilige. Zouden mensen er absoluut zeker van zijn dat zij, bij de dood,

De aanduiding dood is de omschrijving die God Zelf heeft gegeven aan de poel des vuurs, om zo het effect te beschrijven op hen die veroordeeld worden bij de grote witte troon. Onze gedachten over de brandende poel zijn gewoonlijk precies het tegendeel hiervan. We stellen ons voor dat het een plaats van marteling is, van voortdurende en vreselijke pijnen, van angst en wanhoop, van hopeloos en hulpeloos afgrijzen. Slechts weinig van onze foutieve ideeën zijn zo moeilijk te herzien als deze, want deze zelfde poel zal voor een paar anderen, die daarvoor nooit gestorven zijn, een plaats van kwelling zijn, en onze ervaring met vuur heeft bij ons een angstig gevoel van pijn achtergelaten bij wat het toebrengt, of we nu zelf verbrand zijn, of anderen hebben zien ineenkrimpen in de vlammen ervan. Het is een overwinning van geloof om dit alles te beschouwen en te rusten op Gods eenvoudige woorden: “Dit is de tweede *dood*—de poel des vuurs.” In de dood is in het geheel geen gevoel, geen pijn of plezier, geen wanhoop, en geen vreugde. Wij zullen nooit de poel des vuurs begrijpen of Gods bedoeling daarmee totdat we dit zuiveren van al de valse ideeën waarmee we dat hebben gevuld, en eenvoudig *geloven* dat het vergetelheid is, *dood*, waarin al het voelen ophoudt te bestaan en alle bewustzijn van tijd en plaats verdwijnt. Haar slachtoffers ontwaken pas wanneer zij het eind van hun reis bereiken, wanneer de dood afgeschafte wordt en God hun Alles wordt.

DE DOOD ALS EEN BEELDSPRAAK

Het totaal van 's mensen gedachten lijkt wel oneindig te zijn; het aantal woorden om ze mee uit te drukken is beperkt. Vandaar dat het noodzakelijk is om woorden te *gebruiken* op een manier

die buiten hun strikte betekenis valt. Dit wordt gedaan in beeldspraak of stijlfiguren. Aangrenzende gebieden van gedachten worden vaak gedekt door één uitdrukking. Dit is in het bijzonder waar voor de term *dood*. De *betekenis* is helder. Het is een *terugkeer* van de geest naar God, van de ziel naar het onwaarneembare, en van het lichaam naar de grond (bodem). Het is een *oplossen*, een uiteenvallen van een mens in zijn componenten. Dit stemt overeen met het feit dat er in de dood geen bewustzijn is. Dat dit de eigenlijke, letterlijke betekenis is van de term, wordt boven alle twijfel verheven door het feit dat *dit kenmerk van de dood wordt geïmpliceerd* door een aantal van de figuurlijke toepassingen ervan. Een mens die diep in slaap is, is *dood* voor de wereld. Ongelovigen zijn *dood* voor God (Mat. 8:22).

Maar er zijn passages die lijken te impliceren dat de doden bij bewustzijn zijn, en dit heeft rechtstreeks betrekking op de tweede dood. De dood en het onwaarneembare worden afgebeeld als de *vergaarbak* van de doden, wanneer ze de doden in hen opgeven, om voor de grote witte troon te staan (Openb. 20:13). De *doodstoestand* kan niet letterlijk de doden *bevatten* of hen uitbraken. Als uitdrukking is het een schitterende manier om te zeggen dat *zij die gestorven zijn* opstaan. En het is zeer betekenisvol dat bij deze opstanding de geest *niet* genoemd wordt, want dit zou hen verlevendigen. Maar de *ziel*, het *bewustzijn*, wordt speciaal inbegrepen door hetzelfde beeld voor het onwaarneembare te gebruiken. “De doden” staan met hun *lichamen* en *zielen* voor de troon. Hoe men anders het feit moet uitdrukken dat ze *letterlijk geest hebben* (anders konden ze geen ziel hebben), maar *niet verlevendigd* zijn, zou een aanzienlijke uitleg vragen. Het wordt hier op de meest krachtige wijze gedaan door ze “doden” te noemen en elke vermelding van geest weg te laten.

Dan worden *dezelfde woorden* opnieuw gebruikt, maar het beeld wordt een beetje veranderd. De dood en het onwaarneembare worden in de poel des vuurs geworpen (Openb. 20:14). Hier worden de *bewoners*, de *personen* die gestorven zijn met de

Ik had eens een ervaring die me een heilzame les leerde. Ik denk dat de meest gevoelige delen van het menselijk lichaam zich op de vingertoppen bevinden. Hun voortdurend gebruik voor de tastzin, maakt ze zeer gevoelig voor ieder contact. Toen ik een jonge man was begon ik op nogal dwaze wijze met het schoonmaken van een drukpers, terwijl die nog draaide. Met een poetsdoek reikte ik diep in het draaiende mechanisme, waarin stalen vingers zich openden en sloten om zo de vellen papier te grijpen. Mijn doek haakte zich vast en trok mijn hand naar binnen en de stalen grijpers trokken de laatste drie vingers van mijn rechterhand open. Ik draag nog steeds de littekens. Ik kan zelfs ruwweg de temperatuur aangeven door het lange litteken op mijn pink, dat niet recht wil komen bij koud weer.

Ach, zult u uitroepen, wat moet dat pijnlijk zijn geweest! Iemand die het zag gebeuren werd onwel, en viel ter plekke bijna flauw. Iedereen was zo aangedaan, dat ik zelf actie moest ondernemen en opdracht gaf om een dokter te halen. *Maar ik had geen pijn in mijn hand*. Ik kon het bloedende vlees zien en het bloot liggende bot, maar het leek weinig gevoel te hebben. Als ik op dat moment gestorven was, dan zou ik niet geleden hebben, behalve dan van angst. Later had ik meer dan genoeg pijn, maar op dat moment mocht het geen naam hebben. Ik heb van gelijksoortige ervaringen gehoord. Livingstone, de Afrikaanse ontdekkingsreiziger, werd in de schouder gebeten door een leeuw en voelde op dat moment geen pijn. Ik ben er behoorlijk zeker van dat dieren die ten prooi vallen aan andere dieren, zelden de pijnscheuten voelen die men veronderstelt dat ze ervaren, in het bijzonder als er bloed vloeit. Het is een barmhartige voorziening dat plotseling geweld de zenuwen zo verdooft dat ze niet functioneren.

De dood, dat wil zeggen het Griekse woord *thanatos*, betekent in de Schrift altijd de toestand die volgt op het sterven, maar in het huidige Engels wordt het ook gebruikt voor de daad van het sterven. In onze Bijbel komt het in deze betekenis voor. In

hen die weinig zondigden, tussen hen die zondigden terwijl ze licht en inzicht hadden en hen die in duisternis zaten, degenen die nooit van God hoorden en hen die Zijn Naam trotseerden, dit alles zal worden herkend en recht gezet worden. Alleen zo kan de Rechter van heel de aarde recht doen. Alleen zo kan het gericht voortgaan volgens de lijnen die God Zelf heeft vastgesteld, zoals uiteengezet in de eerste hoofdstukken van de brief aan de Romeinen.

Het belangrijkste punt dat we bij onze lezers willen benadrukken is Gods uitspraak te aanvaarden dat voor hen die gericht worden voor de grote witte troon, de poel des vuurs de tweede *dood* is. Als we God op Zijn woord geloven, precies en accuraat, en er niets aan toevoegen en er niets van wegnemen (iets wat voor ons stervelingen al moeilijk genoeg is), dan zullen al onze tegenwerpingen verdwijnen. Hij *zegt niet* dat het een *pijnlijk* dood is, of dat het een *langzame* of een *afschuwelijke* dood is. Dit zijn slechts verzinsels van onze verbeelding. In de dood is er geen pijn en dood door geweld hoeft niet pijnlijk te zijn, hoe dat ook moge lijken. Wij hebben geen enkel recht om van het sterven of de dood in de poel des vuurs iets te maken dat gevreesd moet worden. Dat is het helemaal niet.

Er is alle reden te denken dat de Zondvloed veel meer individueel lijden heeft veroorzaakt dan de poel des vuurs zal doen. Maar zelfs dit is niet zeker. Ons is door plaatjes geleerd dat de wateren geleidelijk de mensen naar de hoge plaatsen dreef en dat hun einde pas kwam na dagen en weken van angstige, vreselijke, verschrikkelijke wanhoop. De overblijfselen van dieren gevonden in het noordelijke ijs lijken er op te duiden dat het een onmiddellijke dood geweest zou kunnen zijn, dat een muur van water de onfortuinlijken in een oogwenk verdrong. Maar in het geval van de poel des vuurs zijn we zeker. Het woord *werpen*, dat eerst zo wreed leek, is in werkelijkheid vol van barmhartigheid. Het suggereert een plotseling en vastbesloten eind. Een seconde is alles wat nodig is.

aanduiding *de dood* bedoeld. Wij gebruiken dit beeld vrijelijk in andere verbanden. Wij spreken van de “stad” of het “land,” dat van de kaart wordt geveegd door een ramp, wanneer we in werkelijkheid de *bewoners* van deze plaatsen bedoelen. Is het niet glashelder uit het dubbele gebruik van de uitdrukkingen “dood en het onwaarneembare” dat allen die voor de grote witte troon staan ook in de poel des vuurs geworpen worden? Het beeld toont een terugkeer van hen die voor de troon staan naar de toestand van *voordat* ze uit de dood en het onwaarneembare kwamen.

De belangrijkste bron van verwarring met betrekking tot de doodstoestand, ligt echter in die passages waar, door associatie, de term dood wordt gebruikt voor haar *oorzaak*. Trouwens, Webster's Dictionary, wat de autoriteit is op het gebied van de betekenis van woorden in de Verenigde Staten, geeft daadwerkelijk “de daad van het sterven” als een van de “definities” ervan. Dat is de grote fout van dit boek alsook van andere werken op dit gebied. Zij “definiëren” woorden door het figuratieve gebruik erbij in te sluiten, en zo, *smeren* ze in werkelijkheid de betekenis *uit* en beroven ze de taal van *bepaaldheid*. Woorden hebben een *constante* betekenis, terwijl hun figuratief gebruik *niet* constant is, maar zelfs in dezelfde context kan variëren, zoals we al gezien hebben. Er is vrijwel geen grens aan het figuratieve gebruik. Webster's vermeldt verpersoonlijking en gelijkenis, en zelfs onder andere de *oorzaak*, alsof dat de *betekenis* van een woord zou zijn. Maar zelfs dit grote werk noemt de hier al besproken beelden niet, de *vergaarbak* en de *bewoners* van de doodstoestand.

De *oorzaak* van de dood wordt te vaak verward met de *letterlijke* doodstoestand. Een levend, levenslustig mens kan de “dood” van een feestje zijn, wanneer de deelnemers als de dood worden vanwege wat hij doet. Toch zal niemand erop staan dat hij in de doodstoestand is! Maar in onze studie van de Schriften lijken we wel blind te zijn voor zulke voor de hand liggende beeldspraken. De “dood van het kruis” is een van de

meest wonderlijke passages waar de *oorzaak* de doodstoestand overschaduwt. De schande en de smaad welke met Christus' overlijden gepaard ging wordt krachtadig in deze beeldspraak verwoord. Dezelfde gedachte komt naar voren in “de *weeën* van de dood” (Hand. 2:24), het “*lijden* des doods” (Hebr. 2:9). Dit beeld wordt als vanzelfsprekend verondersteld in de frase “*welke* dood” Hij zou sterven en God verheerlijken (Joh. 12:33; 18:32; 21:19). Een minder vreselijke zinspeling op de crisis van het sterven wordt gevonden in de frase “de dood smaken” (Mar. 9:1; Hebr. 2:9). Dit schijnt het gebruikelijke beeld te zijn geweest voor het einde van het leven. De dood zelf is niet een substantie die de tong kan proeven en er is geen smaak of welke andere gewaarwording dan ook in de letterlijke doodstoestand. Het woord “schade lijden (injure)” bij “Wie overwint zal van de tweede dood geen schade lijden” (Openb. 2:11) houdt geen voelen in, want land (Openb. 7:2) en gras (Openb. 9:4) en olijfolie (Openb. 6:6) kunnen schade lijden.

DE POEL IS GEEN LETTERLIJKE DOOD

Vuur is geen letterlijke dood. Ik heb gigantische vlammen zien spuiten uit een oliebron, met een witte wolk er voortdurend daarboven hangend, maar niemand noemde het de dood. Ik heb de rook gezien van de Vesuvius, en er was geen dood. Toch is sindsdien de Vesuvius voor velen de dood geworden. Een vriend van mij vertelde me eens dat hij bijna zijn leven verloor op Kilauea, de vulkaan van Hawaï. Het werd bijna zijn dood. Dit was, misschien, het dichtst dat wij bij de poel des vuurs kunnen komen. Iedereen zal erkennen dat deze kraters niet letterlijk de doodstoestand zijn. En precies dezelfde situatie bestaat er met betrekking tot de poel des vuurs. Het is niet letterlijk de dood, maar de *oorzaak* van de dood. Door de letterlijke *betekenis* van de dood af te leiden uit dit figuurlijk gebruik, wordt haar werkelijke definitie nagenoeg omgekeerd.

Het probleem betreffende de toestand van hen die gericht zijn geworden, tussen dat moment en hun verzoening met God bij de voleinding, wordt moeilijk wanneer we dat los van onthulling proberen op te lossen. Als onze harten zijn afgestemd op God, zullen we *wensen* dat zij onmiddellijk de verzoening *ervaren*. Als onze hoofden in harmonie zijn met Zijn grote eonische opzet, zullen we ze niet verzoenen totdat de eonen voorbij zijn. *En God, in Zijn onnavolgbare wijsheid, doet deze beide* door ze in de tweede dood te brengen. *Zij ontvangen geen* eonisch leven, maar toch *ervaren* ze onmiddellijk de afwezigheid van de dood. We denken terecht dat wanneer God Zijn schepselen heeft gericht, Hij niet zou moeten talmen om hen aan Zijn boezem te klemmen. Maar toch zien we dat, omwille van Zijn eigen heerlijkheid en ten goede van juist deze schepselen, dit uitgesteld moet worden totdat Christus alle andere vijanden onder Zijn voeten gesteld heeft. De dood moet de laatste zijn en de tweede dood moet zijn oogst niet geven totdat Hij alle soevereiniteit en autoriteit en macht heeft afgeschafte (1 Cor. 15:24). De laatste eon, op de nieuwe aarde, heeft geen plek in zijn plannen voor degenen van de mensheid die werden gericht. Dat zou zijn karakter en zijn les vernietigen.

Laten we nooit in de gebruikelijke fout vervallen door te denken dat de grote witte troon slechts een rechtbankzitting is en dat het vonnis dat daar uitgesproken wordt de poel des vuurs is. Dat zou een gerechtelijke dwaling van grote omvang zijn! Waarom zou men een rechtszitting hebben om het niveau van schuld en de passende straf vast te stellen, als allen, zonder uitzondering, al voorbestemd zijn om hetzelfde vonnis te krijgen! Nee, en nog eens nee! De rechtszitting en het vonnis *en de uitvoering ervan*,—want dit alles is besloten in het ene woord: *gericht*,—vinden alle plaats in het interval tussen de eerste en de tweede dood van de zondaar. Alzo zal het mogelijk zijn iedere zaak op zijn eigen merites te behandelen en rechtvaardig te zijn. De vele verschillen tussen degenen die veel gezondigd hebben en

Verscheidene figuratieve interpretaties zijn al geopperd geworden. Geen van hen heeft bewezen houdbaar te blijven. Zij komen allemaal voort uit foutieve inzichten op het richten en de dood, en zijn zonder betekenis zodra deze eenmaal helder begrepen worden.

En kunnen we vanuit dit gezichtspunt niet de absolute noodzaak van van het vuur zien? Het is niet om de zondaar te martelen, maar om zonde weg te doen. God kan niet Alles zijn in sterfelijke mensen. Hij zal niet in vergankelijke lichamen wonen. Zij moeten geschikt gemaakt worden voor Zijn verheven aanwezigheid. En wat zou dat beter kunnen verbeelden en ook in de volledige vernietiging voorzien van alles wat verderfelijk is in de mens, dan het ontbonden worden in zijn elementen? As is schoon, ja, zelfs reinigend. Vuur is de beste zuiveraar. Komt ons woord “puur” niet van het Griekse woord voor vuur: *pur*? De volkomen vernietiging van de zondaar door de poel des vuurs maakt de weg vrij voor zijn verlevendiging als een tempel van God bij de voleinding. Is dit alles niet harmonieus en bevredigend, ja, zelfs troostend en heerlijk?

Dit is geen vagevuur! Het is geheel het tegendeel! De zondaar voelt en doet nauwelijks iets. Er is geen bewuste, langdurige marteling, geen geleidelijke reiniging van het oude, geen wonderlijk leven in de vlammen van de dood. Niets is geforceerd. Alles is natuurlijk. De mens wordt vernederd en God wordt verheerlijkt. Al Gods vernietigende processen zijn verhoudingsgewijs snel geweest. Waarom zou Zijn laatste niet de snelste zijn? Laten we ons altijd voor ogen houden dat het werpen in de poel des vuurs komt *nadat* de doden zijn gericht en alles recht gezet is geworden. De verontwaardiging en de woede, kwelling en benauwdheid, die komt over iedere menselijke ziel die het kwade bewerkt (Rom. 2:9), *is* dan al ervaren *geworden*. Dat is een deel van het richten dat dan al voorbij zal zijn. De dood in de poel des vuurs is geen deel van het gericht. Het is geen plaats van kwelling voor hen die sterfelijk zijn!

De “dood” welke in de poel des vuurs geworpen wordt, wordt de poel des vuurs. Dit is in letterlijke zin onmogelijk. Maar in beeldspraak wordt door het gebruik van dezelfde term zelfs voor verschillende beelden, de letterlijke dood veroorzaakt door de poel des vuurs. Het was de *eerste* dood die de doden opgaf. Dit wordt bevestigd door deze de *tweede* dood te noemen. Twee zaken moeten wezenlijk hetzelfde zijn, anders kunnen ze niet aan elkaar gekoppeld worden als eerste en tweede. De eerste dood die in deze passage in beeld is, was niet de crisis van het sterven, want die kan niet de doden in haar *opgeven*. Trouwens dat kan nauwelijks de basis zijn voor welk beeld dan ook. Evenmin kan zulk een dood niet in de poel des vuurs geworpen worden. De eerste dood is beperkt tot de letterlijke doodstoestand, daarom moet dat ook waar zijn voor de tweede dood. Temeer, aangezien het ook de uitleg is van de functie van de poel des vuurs.

“Letterlijk waar mogelijk.” Zodra we dit axioma gehoorzamen en de letterlijke poel zijn letterlijke gevolgen toestaan, en dat is de dood met haar letterlijke effect van vergetelheid, verdwijnen alle moeilijkheden. Het klopt precies met elke andere onthulling en Gods grote plan voor het mensenras. Het kan voor velen misschien wel 20.000 jaren duren, wat een periode van vagevuur zou worden die voor stervelingen ondraaglijk zou zijn en geheel strijdig is met Gods gericht van individuen elders. Het zou onmogelijk worden Zijn wegen, en Zijn grote doel om allen te verzoenen, met de onderdompeling van kleine kinderen in een vurige poel tot bewuste tuchtiging, zelfs maar voor een minuut, laat staan vele duizenden jaren te laten samenvallen. De functie van de eerste dood was om allen, aan het eind van hun leven, onmiddellijk in het gericht te brengen. Zo leidt de tweede dood allen, zodra ze geoordeeld zijn, de verzoening binnen.

Wat bereikt de tweede dood eigenlijk? Zeker, het houdt het verlies in van de zaligheid en heerlijkheid die tot hen die geloven komt en die de vrije gave van onsterfelijke hebben. Maar voor degenen die dit genadevolle geschenk niet bezitten

is er dit zeer barmhartige alternatief. Mensen zien hun leven vanuit het standpunt van hun ervaring en bewustzijn. Wat er met ons gebeurt als we slapen of bewusteloos zijn, tast ons geluk op dat moment niet aan. Wij kunnen Gods wijsheid niet genoeg bewonderen waarin Hij de dood een toestand van absolute vergetelheid maakte. Het vereenvoudigt Zijn handelen met Zijn schepselen enorm, en maakt het voor Hem mogelijk rechtvaardig en billijk te zijn. Hoe iemand God zou kunnen rechtvaardigen wanneer Hij de wereld van voor de zondvloed al deze duizenden jaren bewust in een onzekere schorsing zou laten, voordat Hij hen in het gericht brengt, valt niet uit te leggen. Laten we Hem nooit van zulk een misdaad beschuldigen.

Voor een menselijk wezen dat afgaat op zijn eigen bewustzijn, is er geen tijdsspanne tussen dood en opstanding. Abel, de eerste mens die stierf, (meer dan zeven duizend jaar geleden) zal opstaan, of beter worden verlevendigd, op precies het moment van zijn overlijden (tenminste... voor zover hij zich bewust is). Het is zelfs mogelijk, zou het gebeuren dat hij ten tijde van zijn dood om genade aan het smeken was en overleed met een onafgemaakte zin op zijn lippen, dat hij dit pleidooi zal afmaken voordat hij beseft wat er gebeurd is. Ik herinner me het geval van een Hollander die een klap op zijn hoofd had gekregen terwijl hij een order gaf, en zodanig gewond raakte dat hij gedeeltelijk zijn verstand verloor. Toen een operatie de druk in een bepaald deel van zijn hersenen wegnam, was het eerste wat hij deed het commando aan zijn werklui afmaken dat door het ongeval werd onderbroken. De tijd daartussen was geheel blanco.

Zo zal het ook zijn met de gelovige. Ik ben er zeker van dat vele heiligen, die vurig de komst van Christus hebben afgewacht, wakker zullen worden met het idee dat Hij juist kwam toen zij op het punt stonden te sterven, of terwijl zij nog leefden. Ja, heeft Hij het niet zo in wijsheid beschikt dat Hij voor een ieder van de Zijnen aan het slot van hun levensloop komt, en dat dit voor allen toch op hetzelfde moment gebeurt? Dat is het ideale,

en God is in staat dat te verwezenlijken. Niet de dood, maar Zijn komst, wordt voor een ieder van Zijn geliefden voor ogen gesteld, en dit is, praktisch gezien, dan ook wat plaats zal vinden. Wat de ervaring betreft, (hoewel niet feitelijk) komt iedere keer dat een heilige sterft, de Heer in heerlijkheid en neemt hem tot Zichzelf, tezamen met alle andere heiligen van deze huishouding, zowel vanuit het verleden als de toekomst! Onmogelijk... maar waar! En wie zou willen dat het anders is? Kan Zijn niet te imiteren wijsheid overtroffen worden?

Een straaltje van deze glorieuze wijsheid valt op de ongelovige doden. Ook zij ontwaken om zich zichzelf, samen met alle soortgenoten, van elke leeftijd en uit elke streek, terug te vinden voor de Rechter van geheel de aarde. En wanneer zij opnieuw sterven, zal het niet een lange, akelige, ondraaglijke en onzekere schorsing zijn, maar een onmiddellijke intrede in de heerlijkheden van de voleinding. Voor hen zal de laatste eon niet bestaan. Voor hen moeten we onze kaarten zo vouwen dat de voleinding onmiddellijk volgt op de grote witte troon. Voor hen wordt de poel des vuurs onmiddellijk omgevormd in de onuitsprekelijke gelukzaligheid die zelfs wij, Zijn heiligen, maar zwakjes begrijpen, want die komt alleen tot degenen in wie God Alles is.

Sommigen zullen tegenwerpen dat dit hen in de eeuwige gelukzaligheid werpt, in plaats van in de poel des vuurs. Zo'n tegenwerper heeft op z'n minst mijn woorden verstaan, zelfs al heeft hij de geest ervan gemist, en heeft hij vergeten dat, op dat moment, de doden al *gericht zijn geworden*. Ik ben het die vurig voorstander is van een letterlijke interpretatie. Ik maak de poel niet figuurlijk, zo hopen mijn hart gerust te stellen ten koste van mijn hoofd. Het werpen en het vuur en de dood zijn allemaal zo letterlijk als maar zijn kan. De dood waarover hier gesproken wordt, gegeven als een uitleggende definitie, moet wel letterlijk zijn. Aangezien letterlijk vuur een letterlijke dood voortbrengt, is dat ook letterlijk. Er is slechts één letterlijke interpretatie mogelijk. Die is bovenmate bevredigend.